

ριος δε και υπηρέτης εθαγαν ως καλοι φίλοι, με απλότητα και με όρεξιν μεγάλην.

Ποτε δεν είχε περάση από τον νουν του Σάντσου ότι ο κελής του κυρίου του ήμπορούσε να έχη τόσην έρημην και ζωηρότητα ώστε να φύγη από τον τόπον της βουαχης. Δια τουτο δεν ελαβε τον κόπον να τον δεσξ. Συνέθη λοιπόν, ενθ' ο δ'ον Κιχώτης τω εστριφε τα νωτα, ο Αγαμνών να ιδη μίαν αγέλην φορβάδων, αι οποσαι εβισκον μαζί εις την απέναντι κοιλάδα. Αι φορβάδες αυται άνηκον εις αγωγιάτας, οι οποσαι ηρχοντο από μακράν και ειχαν σταθην και αυτοι διχ' η αναπαυθεν το μεσημέρι. Χωρίς να ζητήση την άδειαν του κυρίου του, ο Αγαμνών εφυγε με ζωηρόν τριπεδικον διά νάνταμωση τας φορβάδας. Αυτοι όμως υπεδέχθησαν τον ξένον με δαγκάματα και με λαντάματα, εις τρόπον ώστε, εις ολίγας στιγμας εσπασαν τα λουρια του και ο κελής ευρέθη χωρίς σέλλαν. Το χειρότερον εινε, ότι οι αγωγιάται, βλέποντες εν άγνωστον ζων εν τω μέσω των ιδιων των, προσετρεξαν με τα ραβδια των και καταεργάσθησαν τα πλευρά του και την ράχιν του τόσο καλά, ώστε το δυστυχές άλλογο εξηπλώθη ανασκέλα εις ελεινήν κατάστασιν.

Μολις άντελήθησαν τα συμβάντα, ο δ'ον Κιχώτης και ο Σάντσος Πάνθος ετρεξαν προς βοήθειαν του Αγαμνώντος.

(Επιχειρηματική συνέχεια) ΚΙΜΩΝ ΑΛΚΙΔΗΣ

Ο ιππότης ειπε τότε προς τον ιπποκόμον του :

— Σάντσε, αυτοί δεν εινε ιππότες, αλλά κυδαίνοι παλιάνθρωποι. Εγώ μόνος μου είμαι Ικανός να τα βάλω με εκατον τέτοιους κατεργαρέους!

Συγγρονως εφόρμησεν εναντιον των αγωγιατων, ο δε Σάντσος, ηλεκτρισεθείς υπό του παραδείγματος του δ'ον Κιχώτου, εκανε το ίδιο.

Οι αγωγιάται, βλέποντες να τους προβάλλουν δύο μόνον άνθρωποι, ενθ' αυτοί ησαν τόσοι παλυάριθμοι, εδραξαν τα ραβδια των και επέπεσαν κατά των εχθρων των αφθώς.

Αλλά δεν παρουσιάσθη ανάγκη να κωπίασουν πολύ δια να τους καταβάλουν τελείως. Με το δεύτερον κτύπημα ο

«Με το δεύτερον κτύπημα, ο Σάντσος έπεσε...» (Σελ. 134 στ. 6)

ταλαίπωρος Σάντσος έπεσε κάτω, το δε τρίτον εξηπλώσε τον δ'ον Κιχώτην πλησίον του Αγαμνώντος, αδυνατούντος ακόμη να σηκωθ. Τουτο βλέποντες οι αγωγιάται και φοβηθέντες μήπως ειχον φονευσθ, ιππότην και ιπποκόμον, εφόρτωσαν τα ζώα των βιαστικά και εσπευσαν να φύγουν το ταχύτερον.

Πρώτος ο Σάντσος ανέκτησε τας αισθήσεις του και καθώς ευρίσκετο πλησίον του κυρίου του, εκραξε με άσθενη και θρηνηθή φωνή :

— Αφέντη δ'ον Κιχώτη! άχ, αφέντη δ'ον Κιχώτη!...

— Τι εινε, αδελφέ Σάντσος; ηρώτησεν ο ιππότης με το ίδιο κλαυθμηρόν υφος.

(Επιχειρηματική συνέχεια) ΚΙΜΩΝ ΑΛΚΙΔΗΣ

**ΑΠΟ ΤΟ ΧΩΡΙΟ
Ο ΛΑΖΑΡΟΣ**

Μας ελεγε προχθές ο πατέρας μου :

«Όταν ακούω να τραγουδούν τα παιδιά τον Λάζαρο, μου ερχονται σαν δνειρο στο νου μου τα παιδιακάτα μου, που τραγουδούσαμε και τότε τα δασκαλόπαιδα ε' όλα τα σπίτια και μαζεύαμε καλάθια αυγά, λεφτόκαρα και χιλια δυο καλούδια, και το βράδυ πηγαιναμε στο σχολείο να μας τα μοιράση ο Δάσκαλος για να μη πιαστούμε παιός να πάρη τα πλειότερα, ξεχωρίζαμε όμως προτήτερα ένα καλάθι από τα μαζωμένα για το Δάσκαλο μας τον μοιραστή.

Μιά χρονιά, θυμούμαι, ειχαμε βγγη από την άρη του χωριου για να πάρουμε τα σπίτια με την άραδα, αλλά πρώτο πρώτο σπίτι ήταν το γυφτοκάλυβο.

Πολλά παιδια ελεγαν να μην πάμε στο γύφτο να τραγουδήσουμε γιατ' εινε ντροπή και συτ' ακούστηκε ποτε να τραγουδήσουν το Λάζαρο στο γύφτο. Οι γύφτοι, ελεγαν, εινε φερμένοι από άμετρητα χρόνια στον τόπο μας από του Διαβδλου τη μάννα, αυτοί εκαναν και τα καρφιά που σταύρωσαν το Χριστό μας, γι' αυτό και ο παππάς δεν τους δέχεται τη λειτουργία τους. Δεν πάμε μεις, στο Φαραώ το σκυλόγυφτο, τον απλυτο και γανωμένο, που διακονεύει.

Εγώ ήμουν με την ενάντια γνώμη και ήθελα σώνει και καλά να πάμε να τραγουδήσουμε στο γύφτο.

— Δεν εινε κι' αυτός Χριστιανός και από μια κολυπήθηρα σαν εμάς; τους ελεγα η γιατ' εινε φτωχός και μαύρος από το φυσικό του κι' από τη δουλειά του, να τον καταφρονήσουμε; Βρέ σεις, εφτανε καρφία ο Φαραώ στην Αίγυπτο και τα στείλε στην Παλαιστίνη να σταυρώσουν το Χριστό; Δεν συλλογιέστε, καίμένοι, τους ελεγα, που κάθε Αποκρηά τον πέρομε άρον άρον την κακμόιρο και μας κόβει και μας κουβαλάει από το βουνό το μεγάλο κλαδωτο ξύλο; Αν δεν ερχονταν αυτός, ποιος άλλος θα μας το κατέβαζε απλήρωτος και θα το στήνε στο μεσοχώρι για να ανάθουμε τη νύχτα της Τυρινής τη θεόρατη φωτιά για το χορό;

Οι άλλοι πάλι μου ελεγαν : — Καλά εινε που έρχεται κι' αυτός με όλη τη γυφτιά του το βράδυ και πορεύονται κι' αγναντεύουν το χορό; και δεν προφταινομε να φύγουμε μεξ από το χοροστάσι, αυτοί μαζεύουν τα κάρβουνα για το καρμίνι τους; και τι παραπάνισο διάφορο έχουμε μεις που κουβαλούμε όλα τα παιδια σέρνοντας τα κέρρα από το λόγγο και τα ξύλα και τες κλαρούδες από τα σπίτια, για να αρματώσουμε τες διγάλες του στόλου;

Με τα πολλά, ξεκοπήκαμε καμμιά δε-

καρφία παιδια και μια και δυο στο γυφτοκάλυβο και αρχίζομε τα τραγούδια. Οι άλλοι στάθηκαν πάρα πέρα και μας καρτερούσαν να ανταμωθούμε.

Το γύφτο τον ηύραμε που γυποϋσε κάτι ύπεργα στ' άμωνι και τη γυναίκα του που τον βοηθούσε στο φουερό.

Είπαμε πρώτα τό :

Καλώς μας ήρε ο Λάζαρος και φέτος και του με τη λαμπρή την Πασχαλιά, με τον καλό τό [χρόνο] έδώ μας ειπαν κ' ηρθαμεν, σε τούτον τον [λόγο] αφέντη μ', αφεντάκη μου, πέντε φορές [αφέντη] πέντε κρατούν το γριβι σου και πέντε καλ- [λιγιώνουν]...

Ο γύφτος ξεφάντισκε σα μας ειδα κ' εμεινε μαρμαρωμένος με το στόμα ανοιχτο και τη βαρεία στον ώμο, και η γύφτισσα στο πλάγι του μας κυττούσε σαν ξεχασμένη. Αρχίζομε και γι' αυτή :

«Κυρά χουση, κυρά άργυρη, κυρά μαλαματένια, Κυρά μ', όντας στολιξεται και βάνεις το φτια- [σίδι, βάνεις τον ήλιο πρόσωπο και το φεγγάρι κύκλο, βάνεις και τον αυγερινό καράριο δαχτυλίδι...]

Να και μια γυφτοπούλα άχτένιστη στο παρεούρι. Εργονια σου, ειπαμε, θα σε καρλοκαρδίσουμε και σένα. Και παίρνομε τ:

Εδώ εινε κόρη έμμορφη φαθή και μυρομάτα, της τάχουν γυιόν του Βασιληά, της τάχουν γυ- [όν του Ρήγα] δεν θέλει γυιόν του Βασιληά, δεν θέλει γυιόν [του Ρήγα] μόν θέλει τ' άρχοντόπουλο με τες πολλές χι- [λιάδες...]

Όταν βλέπομε και βγαίνει από το καλύδι η γυφτούσχη που ειχε τον άντρα της ε' ένα κοντινό ταξείδι, με μια ποδιά γεμάτη από καρύδια, σταφίδες, μουστόπητες, λιασμένα κεράσια, σουρβα, κράνα και τι δεν ειχε μέσα; μας γέμισε ένα καλάθι.

Για να μη την παραπονέσωμε κ' αυτή, της λέμε το τραγούδι της ξηνητεμένης : Ξηνητεμένο μου πουλι και παραπονεμένο, η ξηνητεία σε χαίρεται κ' εγώ έχω τον καιρό [σου]. Τι να σου στελλω, ξένη μου, τι να σου προ- [βαδίσω;] να στελλω μήλο σέπεται, κινδώνι παραγγιξεται, να στελλω και το δάκρυ μου σ' ένα χρυσό μαν- [τήλι,] το δάκρυ μ' εινε καυτερό και καίει το μαντήλι.

Σαν ανταμωθήκαμε με τους άλλους : — Εμεις, μας ειπαν αυτοί, άλλο από τα καρύδια του γύφτου δεν ανακατέουμε με αυτά που θα μάσωμε. Τες μουστόπητες, τα κεράσια και τα σουρβα τα γύφτικα, χάρισμά σας. Φάτέ τες εσεις τες μουστόπητες, τες σταφίδες και όλα τα γύφτικα κλαυδία, όσο για τα κεράσια και τα κράνα κρατάτε τα να τα βράσετε την Καθαροδευτέρα να πιήτε κερασίζουμο. Δεν τρώμε μεις μουστόπητες από το μύστο που την φίλευε στ'

αμπέλι τη γύφτισσα ο κόσμος στον τρύγο. Αυτά εινε γεμάτα καπνίες και λέςες από τα χερία της. Φτου!...

Μ' αυτά μας γύρισε και 'μας η καρδιά και σιγαθήκαμε με τόσα π' ακούσαμε ο ένας τα χάριζε στον άλλον και κανένας δεν τα παίρνε, τόσο που θα τα πετούσαμε στο λάκκο.

Εκει γυρίζει ένα διαβολόπαιδο και μας λέγει :

— Βρέ παιδια, κίμετε όρκο πως δε θα με μαρτυρήσετε στο δάσκαλο 'γιατ' εδω μέσα εινε καναζυδ μαρτυριάροδες.

— Μα τ' εψωμι, ειπαμε όλοι, δε θα μαρτυρήσωμε.

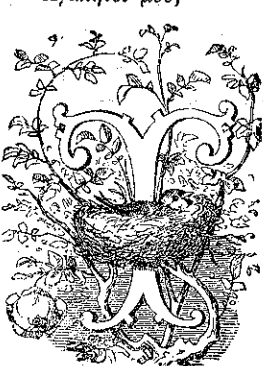
— Δεν τα δίνουε αυτα στο δάσκαλο; μας λέγει, και να τα ξεχωρίσωμε από τώρα; καλά μας βάνει στον φάλαγγα για φύλλου πήδημα! που θα μάθη, πως εινε γύφτικα;

Μ' αυτό δεν το κάνουμε.

ΦΑΙΔΡΟΣ ΑΔΑΜΑΣ

ΑΠΟ ΤΟΝ ΟΜΗΡΟΝ

Αγαπητοί μου,

Ο περασμένον Σάββατον, ενθ' εμεινόντο έξω θυρωώνδεις οι διαδηλώσεις, εις τον Παρνασσόν, ενώπιον του Νομικου Τμήματος, ο καθηγητής κ. Ανδρεάδης ειχαμε μίαν

επιστημονικήν άνγκισωσιν. Ποία αντίθεσις μεταξύ της σεμνης αυτής, της ή σύχου συναθροίσεως και του πανδαιμονίου των δρόμων! Η αλληθινή επιστήμη, βλέπετε, δεν επηρεάζεται ουτε από Ρά ουτε από Βί. Έξακολουθεί ήσυχα την εργασίαν της, την μελέτην της, την σκέψιν της κ' εν τω μέσω του ζωηρότερου εκλογικου έργασιου. Αυτήν την παραμονή της εκλογής, ενθ' μικροί και μεγάλοι εφάναζαν σαν τρελλοί και δεν εσυλλογίζοντο άλλο, παρ' αν θα νικήση, εδω ο Ράλλης ή ο Βενιζέλος, ο κ. Ανδρεάδης ειχεν όρεξιν να έμιλη περι της Δημοσίας Οικονομίας παρ' Ομήρω κ' ευρισκεν αρκετούς ανθρώπους έχοντας έπίσημην όρεξιν να τον ακούουν. Διότι ή αίσουσα του Παρνασσου ήτο σχεδόν γεμάτη.

Ηρην ος ειπα δια την έμιλιαν του κ. Ανδρεάδου, ήθέλησα να τονίσω το ευάτινον αυτό σύμπωμα. Άλλην φορὰν επιστημονική διάλεξις την παραμο-

νήν εκλογής θα ήτο άνήκουστον, παρατρέγοντον. Σήμερον γίνεται μια χαρά. Διότι υπάρχουν οι άνθρωποι, τούς όποιους δεν ενδιαφέρουν εις τόσον βαθμόν τα πολιτικά, ώστε να τούς άποροφοούν και να τούς κάνουν άδιαφόρους προς κάθε τι άλλο, άδμη και προς την εργασίαν των. Και αυτό εινε μια μεγάλη πρόδοσις. Η όποια θα φθάση εις το κατακέρυφον, όταν θα παύσουν με τον καιρόν να γίνωνται «πάνθημοι» διαδηλώσεις και ή παραμονή της εκλογής θα εινε μια ήμερα εργασίσεως όπως κάθε άλλη...

Αλλά ος έμιλω πάρα δια το μέλλον, ενθ' η έμιλία του κ. Ανδρεάδου μας μεταφέρει εις το πλέον μακρινόν παρελθόν. Ο καθηγητής της Δημοσίας Οικονομίας μας ειπε ποια ήτο ή Δημοσία Οικονομία εις τον καιρόν του Ομήρου, ή πώλλον των έμνηρικων Άνάκτων. Πως έξούσαν αυτοί; Ποιος τούς επλήρωνε; Ποιους επλήρωναν; Ποιος εκανε τα έξοδα των πολέμων των; Υπήρχε τότε φορολογία; Και τα λοιπα.

Αί σχετικαί πληροφορίαι εις τα έμνηρικά ποιήματα εινε ολίγα. Άλλ' ο κ. Ανδρεάδης τας ευρίσκει αρκετάς δια να φθάση εις το συμπέρασμα, ότι ή Δημοσία Οικονομία της έποχής εκείνης έμοιάζει πώλλον με την Οικονομίαν της τιμαριωτικής ή ψευδοκρατικής έποχής. Κατ' αυτήν, αι δημόσια δαπάναι ήσαν ολίγα. ή κτηματική περιουσία των Ανάκτων ήτο η κυριώτερα πηγή των προσόδων των, χωρίς να αποκλείωνται και τα δώρα των υπηκόων, πώλλον η ήτιον εκούσια και τέλος εν καιροί πολέμου τα έξοδα επαύτινοντο δια της λεγομένης παρασιτικής οικονομίας, δηλαδή εις βάρος του εχθρου ή και απλως του γειττονος.

Ο Άναξ, — ο Αγαμέμνων ος ειπωμεν, — ειχεν εις βάρος του τούς περισταχίζοντας αυτον κήρυκας, θεράποντας και υπηρέτας ειχεν έπίσης την υποχρέωσιν να εσειτάξη τούς διαπρεπεστερούς των υπηκόων του. Υποχρέωσιν όμως μισθοδοσίας στρατιώτου δεν ειχεν. Απειναντίας οι υπήκοοι ήσαν υποχρεωμένοι να τον ακολουθούεν ως στρατιώται, εκτός αν εξηγγόραζον δι' ενός δώρου αυτην την υποχρέωσιν. Ουτο βλέπομεν εις το Ψ' τή: 'Ιλιάδος, οι ο Αρχισιάδης Έχέπωλος προσέφερεν εις τον Αγαμέμνονα μίαν φορβάδα «να μη οι έποιθ' υπό Τίλιον ήνευέσσαν, άλλ' αυτου τέτρατο μίνων», δηλαδή δια να μη τον ακολουθήση εις την αναπέσσαν Τίλιον, αλλά δια να μείνη εις την ήσυχίαν του. Ο κ. Ανδρεάδης ειπεν ότι ο Έχέπωλος αυτός χρονολογικός εινε ο πρώτος Έλλην... απαλλαγέντας.

Εν καιροί πολέμου, η ληστεία, η πειρατεία, ιδίως υπό μορφήν ζωοληστείας, ήσαν σταθεροί παράγοντες της τότε Οί-

κονομίας. Ἡ ἀρπαγή, ἡ κλοπή, ἔθεω-
ρεῖτο κατὰ τὴν νόμιμον, καὶ οὐτὸ ἐξηκο-
λούθησε διὰ πολλὸν καιρὸν, ἀφοῦ καὶ ὁ Ἀ-
ριστοτέλης εἰς τὰ «Πολιτικά» του θεωρεῖ
τὴν ληστείαν ὡς μίαν τῶν πέντε τακτι-
κῶν μορφῶν τῆς κτήσεως πλούτου, δη-
λαδὴ παρὰ τὴν κτηνοτροφίαν, τὴν γε-
ωργίαν, τὴν ἀλιείαν καὶ τὴν θήραν! Ἐὰ
ἴδια ἔκαμαν καὶ κατὰ τὸν μεσαίωνα οἱ
τιμαριούχοι καὶ οἱ φεουδάρχοι. Οἱ δημ-
οκριτοὶ ὁμῶς ἠναγκαστοὶ ὑπερεῖχον, διότι
εἰς τὸ κτήμα των εἰργάζοντο καὶ αὐτοὶ
οἱ ἴδιοι φιλοπόνως, δὲν ἐλήθευον δὲ τοὺς
ἴδιους των ὑπηκόους, ὅπως πολλὰκις ἐ-
καίνο, ἀλλὰ μόνον τοὺς ξένους καὶ τοὺς
ἐχθρούς. Πάλι καλά!...

Ὁ κ. Ἀνδρεάδης εἶπε καὶ περὶ τῆς
φορολογίας τῆς ἐποχῆς ἐκείνης, ἡ ὁποία
συνίστατο εἰς δῶρα πρὸς τὸν Ἄνακτα
κατ' ἀρχὰς ἐκούσια. Μετὰ τὸν καιρὸν τὰ
δῶρα αὐτὰ των ὑπηκόων ἔγειναν κατα-
ναγκαστικά καὶ ἐφθάσαμεν εἰς τὸ σημε-
ρινὸν φορολογικὸν σύστημα. Ἄλλ' εἰς
μίαν ἐπιστολὴν δὲν εἰμπορῶ νὰ σᾶς εἰπῶ
περισσότερα ἀπὸ τὴν τὸσον ἐνδιαφερού-
σαν αὐτὴν ἀνακοίνωσιν. Ὁπωσδήποτε ἔ-
χετε τῶρα μίαν ἰδέαν περὶ τῆς Δημο-
σίας Οἰκονομίας τῆς ἐποχῆς τοῦ Ἀγα-
μέμνονος καὶ τοῦ Ὀδυσσεύς.

Σὰς ἀσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

ΠΕΤΡΟΣ ΡΙΟΝΣΑΙ

[ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ ANDRÉ VALDÉS]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΖ'. (Συνέχεια)

Ὁ Φαστιέ ὠμολόγησεν, ὅτι τὰς κατε-
κράτει δια νὰ εὐχαριστήσῃ τὸν γαμβρὸν
του. Διότι ὁ τελευταῖος ἔνοσθε νὰ ἐκδι-
κῆθῃ ὄλην τὴν οἰκογένειαν Ριονσαί, ἡ
ὁποία τὸν εἶχεν ἐκδιώξῃ ἀπὸ τὸν πύργον,
ὅπου ἤλπιδε νὰ μείνῃ ἐφ' ὅρου ζωῆς.

Ἀκούσας νὰ λέγουν ἐμπρὸς του, ὅτι
ὁ μαρκήσιος θὰ ἐφευγεν εἰς τὴν Ἀμερι-
γὴν, ἐσκέφθη ὅτι, κατακρατῶν ὅλας τὰς
ἐπιστολάς, τὰς ἐρχομένας ἐκεῖθεν καὶ
ὅλας ἐκείνας ποῦ ἀνηθύνοντο πρὸς τὸν
εὐπατρίδην, θὰ ἐβύθιζε τὴν οἰκογένειάν
του εἰς τὴν ἀπόγνωσιν.

Ἐπεισε τὸν διανομέα νὰ γίνῃ ὄργα-
νόν του καί, ἂν ὁ Δυρὰν δὲν ὠμιλοῦσε
κατὰ τύχην περὶ τῆς συνηθμένης ἐπιστο-
λῆς, ἡ ἀτιμία αὐτὴ θὰ ἐξηκολούθει πολ-
λὸν ἀκόμη καιρὸν.

Ἡ μαρκησία μετὰ τὴν Καμίλλην με-
τέβησαν εἰς τὸ Λαρζί καὶ παρεκάλεσαν
τὸν ἀνακριτὴν διὰ νὰ λάβουν τὰς ἐπι-
στολάς των τὸ ταχύτερον. Ὁ ἀνακριτὴς
συγκατετέθη νὰ τὰς ἀνοίξῃ ἐμπρὸς των
μετὰ πάσης προφυλάξεως καὶ νὰ τὰς
παραδώσῃ, κρατῶν μόνον τοὺς φακέ-
λους, οἱ ὅποιοι τῷ ἐχρειάζοντο διὰ τὴν
ἀνάκρισιν.

Ὁ δρόμος ἀπὸ τὸ Λαρζί εἰς τὸν πύρ-
γον ἐφάνη μακρότατος εἰς τὴν μητέρα

καὶ τὴν κόρην* τὸσον ἐβιάζοντο νὰ βυθι-
σθεῦν εἰς τὴν ἀνάγνωσιν των προσφιλοῦν
ἐκείνων γραμμάτων, τὰ ὅποια τὰς ἐφε-
ρον τὴν ἐλπίδα.

Θὰ τὰς ἀφαιρέσωμεν εἰς τὴν εὐτυχίαν
των καὶ θακολουθήσωμεν τὴν Πέ-
τρον εἰς τὸ ἡρωϊκὸν του ταξείδιον πρὸς
ἀνεύρεσιν τοῦ πατρὸς του.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΗ'

ΚΑΛΗ ΣΥΝΑΝΤΗΣΙΣ

Μετὰ τὸν σιδηρόδρομον

Ὁ Πέτρος ἐπρεπε νὰ βάλῃ, ὄλην του
τὴν δύναμιν διὰ νὰ μὴν ἀναλυθῇ εἰς δά-
κρυα, ὅταν εἶδε τὴν ἀγαπημένην του ἀ-
δελφὴν νὰ τῷ στέλλῃ φιλήματα ἀπὸ τὴν
ἀποβάθραν τοῦ σταθμοῦ, ἐνῶ τὸ τραῖνον
ἀπεμαρύνετο.

Ὅταν δὲν τὴν διέκρινε πλέον, ἐκά-

«Μοῦ ἐπιτρέπετε νὰ σᾶς δώσω ἐγώ;» (Σελ. 136, στ. γ')

θησε καὶ ἠσθάνθη ὅτι, μετὰ τὰ αὐτὰ, τὰ
δάκρυα ἔβρεχαν τὰς παρειάς του. Δὲν
τὰ εἶχεν ἐννεύσῃ πρῖν, τὰ ἐσκούπισε
καὶ ἤλπιδε ὅτι θὰ παύσων.

Ἀλλὰ μετ' ἑλίγον ἠναγκάσθη νὰ
κρύψῃ τὸ πρόσωπόν του εἰς τὸ μανδύλι
του καὶ ἐπὶ ἡμίσειαν ὥραν ἔκλαυσε, κατα-
πνίγων ὅσον ἠμποροῦσε τοὺς λυγμούς
του.

Τὸ ξεθόλασμα αὐτὸ τὸν ὠφέλησεν. Ἀ-
νέκτισε τὴν ψυχραϊμίαν καὶ τὸ θάρρος
του, ἐσκούπισε τὰ μάτια του καὶ ἐσέχτισε
τὸ μέτωπόν του.

Μία κυρία καὶ μία μικρὰ δεσποινίς,
καθήμεναι εἰς τὸ ἄλλο ἄκρον τοῦ βαγε-
νίου πρώτης θέσεως ὅπου εὕρισκετο, τὸν
ἐκύτταζαν μετὰ συμπάθειαν ὡς νὰ ἦθελον
νὰ τῷ ἐμιλήσων.

Βλέπυσαι ὁμῶς τὸ κάπως ὑπερφρα-
νὸν ὄφρυς του, δὲν ἐτόλμησαν νὰ τῷ ἀ-

πευθύνουν τὸν λόγον. Περιορίσθησαν νὰ
τὸν κυττάζουν κρυφά, ἀνακινουῦσαι χα-
μηλοφώνως, ἡ μία εἰς τὴν ἄλλην, τὰς
ἐντυπώσεις των, αἱ ὁποῖαι ἦσαν εὐνοϊκώ-
ταται.

Ἦλθεν ἡ ὥρα τοῦ προγεύματος. Εἰς
ἓνα καλάθι, ἐπινοηθὲν καὶ κατασκευα-
σθὲν ὑπὸ τοῦ ἰδίου, γεμισθὲν δὲ ὑπὸ τῆς
Καμίλλης, ὁ Πέτρος εἶχεν ἓνα κοτό-
πουλον ψητόν, ἀγκινάρες, ἓνα ὠρεῖο πα-
στιτσιο μετὰ μῆλα, σταφίδες, ἀγγάδια, ρο-
δάκινα, δύο μπουκάλια μετὰ καλὸ κρασί,
ὅ,τι ἐχρειάζετο διὰ νὰ τρώγῃ τρεῖς ἡμέ-
ρας.

Ἡ ὄρεξις τῷ ἐπανῆλθε μετὰ τὸ θάρρος
καὶ μετὰ τὴν συναίσθησιν τῶν νέων του
καθηκόντων. Ἄπλωσεν ἐπὶ των γονάτων
του μίαν λευκὴν πεσεύταν, ἐσησε κατόπιν
τὸ καλάθι, τὸ ὅποιον εἶχε καίποδια ἰδίας
κατασκευῆς, καὶ εὐρέθη οὕτω νὰ
ἔχῃ ἐμπρὸς του ἐν εἶδος μικρὰς
τραπέζης.

Διὰ νὰ γνωρισθοῦν

Αἱ συνταξιδιώτισσάι του ἤτοι-
μάθησαν νὰ τὸν μιμηθοῦν καὶ πα-
ρέταξαν ἐμπρὸς των τὸ περιεχό-
μενον τοῦ ἰδικοῦ των καλαθίου.

Τὰ τρόφιμά των δὲν ἦσαν ὀλι-
γώτερον ἄρθρα, φαίνεται ὁμῶς
ὅτι τὸ πρόσωπον ποῦ τοὺς τὰ εἶ-
χεν ἐτοιμάσῃ, ἦτο ὀλιγώτερον προ-
βλεπτικὸν ἀπὸ τὴν Καμίλλην, δι-
ότι ἡ μικρὰ δεσποινίς ἐξάρνα ἐφώ-
ναξεν :

— Ἀχ, μαμμά! Ἡ Ἰωάννα
ξέχασε τὸ ἀλάτι. Ψητὸ κρέο τρώ-
γεται χωρὶς ἀλάτι ;

Ὁ Πέτρος ἐπῆρεν ἐν μικρὸν
κρυστάλλινον δοχεῖον μετὰ ἀργυ-
ροῦν σκέπασμα, ἀπὸ τὸ ὅποιον εἶ-
χεν ἤδη πάρῃ, ὅσον ἀλάτι ἐχρειά-
ζετο αὐτὸς, καὶ πλησιάζας τὰς
δύο κυρίας ἠρώτησε :

— Μοῦ ἐπιτρέπετε νὰ σᾶς δώ-
σω ἐγώ ;

— Ὁ, σᾶς εὐχαριστῶ πολὺ! εἶπεν
ἡ κόρη.

— Εἶθε πολὺ εὐγενῆς, προσέθεσεν
ἡ μητέρα.

Μετὰ τοῦτο ἄνοιξαν ὀμλίαν, ἡ ὁποία
ἔγαινε πολὺ ἐνδιαφέρουσα, διότι αἱ δύο
κυρίαὶ μετέβαινον ἐπίσης εἰς τὸ Βου-
ένος—Ἀύρες, ὅπου διέμενον συνήθως καὶ
ὅπου εὕρισκετο ἡ οἰκογένειά των.

Χωρὶς νὰ φανερώσῃ τὸν ὄνομά του, ὁ
Πέτρος διηγήθη ἐπίσης τὴν ἱστορίαν
του, τὰ κατὰ τὴν ἀναχώρησιν καὶ τὴν
σιωπὴν τοῦ πατρὸς του, τὴν ἀπελπί-
σιαν τῆς μητρὸς του καὶ τῆς ἀδελφῆς
του, καὶ τὴν ἀπέφρασιν του νὰ ὑπάγῃ
μόνος του διὰ νὰ εὕρῃ καὶ ἐπαναφέρῃ
τὸν ἀπόντα.

— Ὡστε θὰ κάμωμεν τὸ ταξείδι μα-

ζι, εἶπεν ἡ κυρία μετὰ πολλὴν φιλοφρο-
σύνην. Θὰ προσπαθήσωμεν ὥστε νὰ σᾶς
φανῆ σύντομον καὶ εὐχάριστον διὰ τῆς
φιλίας μας. Ἐχομεν βιβλία, νότες...
εἰσθε μουσικὸς ;

— Μάλιστα, κυρία. Δυστυχῶς
ὁμῶς εἰς τὸ ἀτυχεῖον δὲν θὰ
εἴμαθα μαζί, διότι, ἀπὸ φόβον
μήπως κανὲν δυστύχημα μετὰ χω-
ρίσῃ διαπαντὸς ἀπὸ τὴν μητέρα
μου καὶ τὴν ἀδελφὴν μου, δὲν
ἠθέλησα νὰ ἐγγίξω τὰ γράμματα
ποῦ τὰς ἔμεναν, ὥστε θὰ εἴμαι
ὑποχρεωμένος νὰ κερδίζω τὰ
πρὸς τὸ ζῆν ἀπὸ τῆς σιγμῆς
ποῦ θαφίσω τὸν σιδηρόδρομον.

— Ὁ, κύριε! ἀνέκραξεν ἡ
μικρὰ δεσποινίς βλέπουσα τὸν
νέον μετὰ θαυμασμόν εἰσθε λοι-
πὸν ἤσως !

— Ὅχι, δεσποινίς! ἀλλ' ἀγα-
πῶ τὸσον πολὺ τοὺς γονεῖς μου,
ὥστε θὰ ἔκαμνα τὰ πάντα διὰ
νὰ τοὺς εὐχαριστήσω.

— Καὶ τί σκοπεύετε νὰ κάμτε διὰ
νὰ κερδίζετε τὰ πρὸς τὸ ζῆν ; ἠρώτησεν
ἡ μητέρα.

— Δὲν ξεύρω ἀκόμη. Ὅ,τι βρῶ. Πη-
ραδείγματα χάριν καμαρότος...

— Καμαρότος, σεις; ἀνέκραξεν ἡ
κυρία αὐτὸ μοῦ φαίνεται παράξενο !
— Μὰ γιατί, κυρία;
— Διότι δὲν μοῦ φαίνασθε γεννημένους

«Ὁ Πέτρος Ριονσαί διηγήθη ἐπίσης τὴν ἱστορίαν του...» (Σελ. 136, στ. γ')

διὰ νὰ ὑπηρετήσῃ ἡ ἀνατροφή σας δὲν
πρέπει νὰ εἶχεν αὐτὸν τὸν σκοπὸν δὲν
εἶν' ἔτσι;

— Ἐν τούτοις πρέπει νὰ συμμορφού-
μεθα μετὰ τὰς περιστάσεις καὶ νὰ ὑποκύ-

πτωμεν εἰς τὰς δοκιμασίας ποῦ μᾶς ἐρ-
χονται.

Ἡ κυρία τὸν ἐκύτταξε μετὰ θαυμασμόν.
Ὁ Πέτρος ἐξηκολούθησεν εἰς τὸνον ὀ-
λονὲν σεβαρώτερον :

— Καὶ ὁ ἀγαπητός μου πα-
τέρας ἐπίσης δὲν ἦτο γεννη-
μένος διὰ νὰ ἐργάζεται. Καὶ
ὁμῶς ἐφυγε διὰ νὰ κάμῃ πε-
ριουσίαν ἐκεῖ κάτω, μετὰ μίαν
γενναϊότητα ποῦ τὴν ἐθαύμασα.
Διὰ τὴν θὰ ἐδίσταζα νὰ τὸν μι-
μηθῶ ;

— Εἶνε ἀδιακρίσια νὰ σᾶς
ἔρωτήσω τὸ ὄνομα τοῦ πατέρα
σας, μήπως τυχὲν τὸν ἐγνωρί-
σαμεν; ἠρώτησεν ἡ κυρία. Τὸ
Βουένος—Ἀύρες εἶνε μεγάλη
πόλις, ἐν τούτοις ὅλοι οἱ ξένοι,
ποῦ ἔχουν κάποια σημασίαν,
γνωρίζονται εὐκόλα.

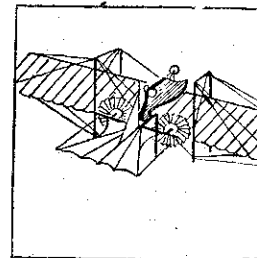
— Ὁ πατέρας μου εἶνε ὁ
μαρκήσιος Ριονσαί, ἀπεκρίθη
ὁ Πέτρος. Ἀλλὰ δὲν μένει ἐ-
κεῖ παρὰ πρὸ ἐνὸς ἔτους.

— Ὑπάρχει μίχ τέτοια ὑπογραφή εἰς
τὸν «Ταχυδρομὸν τῆς Πλάτας», ὑπέλα-
θεν ἡ κυρία.

(Ἐπεται συνέχεια)

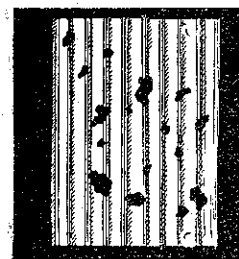
ΝΕΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΑΠΟ ΟΛΩΝ ΤΩΝ ΚΟΣΜΩΝ

Καὶ ἄλλος πρόγονος...

Τῷ 1840,
ἓνας ἐφευρέτης
ἐνομαζόμενος
Ἐνσον, κατα-
σκεύασεν ἐν ἀε-
ροπλάνον ἀπο-
τελούμενον ἀπὸ
ξύλινον κιβώ-
τιον 30 μέτρων
μῆκους μετὰ πτε-
ρυγας καὶ μετὰ δύο τροχοὺς πτεροφόρους
ὡς τῶν ἀνεμομύλων. Διὰ τῆς ἐπενεργείας
των πτερυγῶν αὐτῶν ἐπὶ τοῦ ἀέρος ἡ
μηχανὴ θὰ μεταωρίζετο. Πράγματι ἐλει-
τούργει πολὺ καλὰ, δὲν εἶχεν ὁμῶς τὴν
δύναμιν ἀνυψωθῆ παρὰ εἰς μικρὰν ἀπὸ
τοῦ ἐδάφους ἀπόστασιν.

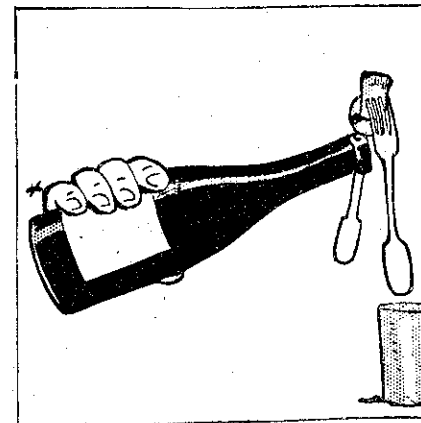
Τεραστία χάλαζα

Ἡ εἰκὼν
αὐτῆς παριστᾷ
πλάκα ἀπὸ λα-
μαρίνων μετὰ
ἀλάκα, ἡ ὁ-
ποία ἐτρυπή-
θη εἰς πολλὰ
μέρη ἀπὸ τερα-
στίαν χάλαζαν
εἰς τὸ Γουλι-
κουμπὰ τῆς Νέας Οὐαλλίας, κατὰ τὴν

θύελλαν τῆς 13 Ὀκτωβρίου. Λέγουν
ὅτι χονδρότερα χάλαζα δὲν ἔπαιε ποτέ.

Χάριν διασκεδάσεως

Ἴδου μία διασκεδασίς διὰ τὸ τραπέζι.
Πάρτε μίαν φιάλην καὶ προσπαθήσατε
νὰ γεμίσετε ἀπὸ αὐτὴν ἓνα ποτήρι, θέ-
τοντες ἓνα νόμισμα ἐπὶ τοῦ στομίου τῆς
καὶ κρατοῦντες αὐτὸ εἰς ἰσορροπίαν. Διὰ
νὰ τὸ κραθῶσθε, στήσατε τὸ πῶμα,
βάλτε τὸ νόμισμα μέσα, ὅπως δείχνει
ἡ εἰκὼν, καὶ κερρώσατε εἰς τὸ βούλωμα
δύο πηρούνια. Ἐν τὸ νόμισμα θὰ σταθῇ εἰς
ἰσορροπίαν.

Ἑβδομαδιαῖοι Διαγωνισμοὶ

α') Λογοπαίγνιον

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Λευκοκυμάντιου Αἰγαίου

Πῶς «δέκα ἴπποι» εἰμποροῦν νὰ χω-
ρέσουν ἴσα-ἴσα εἰς τοὺς ἐννέα αὐτοὺς
σταύλους ;

ΠΑΙΓΝΙΟΝ

Ἐστάλη ὑπὸ Βλαδ. Α. Λαζαρίδου

ΔΙ	ΡΙ	ΛΕ	ΠΕ	ΓΡΙΣ
Λ	ΜΕ	Α	ΣΤΕ	ΙΝ
ΡΑ	Α	ΚΤΩΡ	ΛΕ	ΝΟΣ

Νὰ συναρμολογηθοῦν αἱ ἀνωτέρω συλ-
λαβαὶ οὕτως, ὥστε νὰ ἀποτελέσουν τέσ-
σαρα ὀνόματα κατοικιδίων πτηνῶν.

Ἀγλῶσις: Αἱ λύσεις—ὁποῦδήποτε ζητη-
μάτων τοῦ αὐτοῦ φυλλαδίου, — συνοδεύονται
ὑπὸ ἐνὸς μόνον δεκαλέπτου γραμματοσήμου.

Λύσεις τοῦ 14ου φύλλου

α') Μηδὲν ἄγαν. β') Συλλεία, Μένω-
σις, Κρητικοπούλα, Μικρομέγας.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Νέος 129ος Διαγωνισμός Δύσεων Δεκεμβρίου - Μαρτίου

ΟΡΟΙ ΣΥΜΜΕΤΟΧΗΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ & ΑΓΟΡΑΣΤΩΝ

Οι έχοντες ψευδώνυμον έγκριμένον δια τὸ 1912 συνδρομηταὶ ἢ ἀδελφοὶ συνδρομητῶν, δύνανται νὰ συμμετάσχουν τῷ διαγωνισμῷ τούτου τῶν Δύσεων ΔΩΡΕΑΝ. Πάντες οἱ ἄλλοι πρέπει νὰ ἐσωκλείων δια τὰς λύσεις τῶν ἐκάστου φύλλου, -δοσὶν δὴ ποτε καὶ ἐν εἴναι, -γραμματῶσιμον ἀσφράγιστον 10 λεπτῶν οἱ συνδρομηταὶ καὶ τὰ δέκα λεπτά των, καὶ 20 λεπτῶν οἱ κατὰ φύλλον ἀγορασταί, ἄλλως δὲν λαμβάνονται ἐπ' ὄψιν αἱ λύσεις των. Ὁ γράψας τῶν λύσεων ἐπὶ τὸ ὄψιόν καὶ μόνον δέον νὰ γράψῃ τὰς λύσεις των πάντες ἀνεξαιρέτως οἱ διαγωνιζόμενοι, πολεῖται ἐν τῷ Γραφείῳ μας εἰς φακέλλους, ὧν ἕκαστος περιέχει 20 φύλλα καὶ τιμᾶται φρ. 1. Αἱ λύσεις τοῦ παρόντος φύλλου εἶνε δεκταὶ πανταχόθεν μέχρι τῆς 29ης Ἀπριλίου πέραν δὲ τῆς προθεσμίας ταύτης, μόνον ἐάν ληφθῶσι πρὸ τῆς δημοσιεύσεώς των γίνονται δεκταί. Τὸς λοιποὺς ἄλλοι, βραβεῖα κλπ. ἴδε εἰς τὸν Ὁδηγὸν τοῦ Συνδρομητοῦ, Κεφ. Δ' καὶ 5', φύλλον πρῶτον ἐ. ἔ. Ὁ Ὁδηγὸς στέλλεται εἰς πάντα αἰτούντα.

148. Συλλαβόγραφος

Ἄρθρον, πλανήτης, ἀναφορικῆ, Κάνον τὰ τρία πόλι Ἑλληνική.

149. Τονόγραφος

Ὅπως ἔγω ἐν μ' ἀφίσης, Εἶμ' ἀρχαία ἑορτή, Ἄν τὸν τόνον μου κινήσης, Εἶμαι χώρα ἑλληνική.

150. Αἶνιγμα

Οὐράνιον σῶμα τὸ ἀσθενκόν μου, Ἑλλάδος χώρα τὸ θηλυκόν μου, Ἄρχαία πόλις τὸ οὐδέτερόν μου.

151. Ρόμβος

* = Σύμφωνον. * * = Υἱὸς τοῦ Ἰακωβ. * * * = Μυστήμιον. * * * * = Ζῶον φορητῶν. * * * * * = Ἀπάτη. * * * = Ἀντωνυμία. * = Σύμφωνον.

152. Ἐπιγραφή

Σ Μ Ι Α Π Ι Δ
Ι Α
Π Η Σ
Α Σ Σ
Ι Ε Σ Α Δ Δ Α

Ζητεῖται ἡ ἀνάγνωσις τῆς ἐπιγραφῆς ταύτης.

153-157. Μαγικὸν Γράμμα

Τῆ ἀνταλλαγῆ ἑνὸς γράμματος ἐκάστης τῶν κάτωθι λέξεων δι' ἑνὸς φωνήεντος, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, νὰ σχηματισθοῦν ἄλλα τόσα λέξεις:

μᾶ, παρὼν, ροφός, τῶρα, Κίμη

158. Μαγικὴ Εἰκὼν ἄνευ εἰκόνος

Ὁ Τάξιν διηγεῖται εἰς τὸν πατέρα του τὴν ἐν Σαλαμῖνι ναυμαγίαν.

— Μετὰ τῶν Περσῶν, λέγει, ἦσαν καὶ Μῆδοι, Λυδοὶ καὶ ἄλλοι βάρβαροι, οἱ ὅποιοι, παραβαλλόμενοι πρὸς τοὺς Ἕλληνας, ἦσαν...

— Τί ἦσαν; ἐρωτᾷ ὁ πατήρ του. — Μὰ σὰς τὸ εἶπα, μπαμπά!

159. Διπλῆ Ἀκροστιχὶς ἐξ ἀντιθέτων

Νὰ εὐρεθοῦν ἀντίθετα τῶν κάτωθι λέξεων ταυταῦτα, ὥστε τὰ μὲν ἀρχικὰ τῶν νῆποτελοῦν πόλιν τῆς Μικρᾶς Ἀσίας, τὰ δὲ δευτέρα γράμμα α διαίρεσιν τοῦ Κράτους.

Δαῖλος, εὐλεύθερος, ἐπιμελής, βορρᾶς, ὕγι-ἀνω.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἀπολεσευθίης Ἐπιθίος

160. Μικτὸν

* - ο ο - γ - α ο - κ - * - ι ω γ - γ ρ ο ς

Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Ναυτάκι

161. Γρίφος

τ' τ' εἶλα
δ' δ' εἶλα

Δεῖ καὶ ὅς τ' εἶλα

ἐκάλει τὸ τί, τί; εἶλα εἶλα

τί, τί; τί, τί; εἶλα

ο α ρ

τί, τί; τί, τί;

Ἐστ. ἀπὸ τὴν Μπαρουτοκαπνευσμένη Γαλανόλευκη

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων τῶν φύλλων 7 καὶ 8

63. Ποδεῖσῶν (Πῶς, ἰδῶν).—64. Φακός (φᾶ, Κῶς).—65. Ἀγῆλος—Μῆλος.—66. Τὸ σῶμα κ' ἡ καρδιά.

67. ΕΣΘΗΡ ΠΡΑΞΙΤΕΛΗΣ (ρά-ΕΚΤΩΡ πρία, Ἄρτζεζέρης, ἔη-ΑΝΑΦΗ ραπία, ἰέρας, Ἷτερσας, ΕΒΡΟΣ Ἑλλάς, λησῆς, ἦπαρ, ΗΛΙΟΣ Σάρα).—69. ΕΞΗΟΥΣ ΞΕΝΙΖΕ (Ἀπὸ κἀθε

γραμμῆν λαμβάνομεν πρῶτα τὸ μετῆλον γράμμα, ἔπειτα τὸ δεξιὸν καὶ ἔπειτα τὸ ἀριστερόν).—70. Ἀσκός (ἄς, Κῶς).—71. Νιόβη (νι, ο, δῆ).—72. Κῆρος—Τύρος—τυρός.—73. Μόσχος—Μόσχα.

74. ΘΗΡΑ (σπινΘΗΡ Ἀνάπτει...), ΠΡΟΣ (Ἡ ΡΩΣσία...), ΡΩΜΗ (παρατηΡΩ ΜΗπως...), ΔΣΥΡ (μέγΑΣ ἩΡακλῆς.)

75. ΟΗΙΟΝ 76. Σῶνα (ΛουΣΗ, ΚΑ-κία...),—77. ΜΑΝΔΑΝΗ ΙΟΝ ΙΑΙΩΝΙΑ (Μυζα, ἌρΔ-ΟΝ βία, ΝαΠολέων, ΔιΩν, Ν ἌμΝός, ΝεΙλος, ἩρΔ-κλῆς).—78. Σῶν Ἄθηνᾶ καὶ γείρα κ' νῆσι.—79. Πρῶτος ἰσθμ. (πρᾶ-ὠς εἰς θι.)

ΜΙΚΡΑΙ ἈΓΓΕΛΙΑΙ

Ἡ λέξις μὲ ἀπλὰ στοιχεῖα τῶν 8 στοιχῶν λεπτά 10, δια δὲ τοὺς συνδρομητὰς μας λεπτὰ 5 μόνον μὲ πᾶσα στοιχεῖα τὸ διπλάσιον, καὶ μὲ κεφαλαῖα τὸ τριπλάσιον. Ἐλάττωτος ὅρος 15 λέξεις, δηλαδὴ καὶ αἱ ὀλιγοτέταται τῶν 15 πληροῦνται ὡς νὰ ἦσαν 15. Ὁ χωριστὸς στίχος, ἔστω καὶ ἀπὸ μίαν λέξιν, μὲ κεφαλαῖα ἢ παχῆ ἢ ἀπλᾶ στοιχεῖα τῶν 8 στοιχῶν, ὑπολογίζεται ὡς 85 λέξεις ἀπλᾶ. — Αἱ μὴ συνοδευόμεναι ὑπὸ τοῦ ἀντιτίμου ἀγγελία δὲν δημοσιεύονται.

Δυστυχῶς ἐν τῷ προηγουμένῳ φύλλῳ καὶ ἐν τῇ ἀγγελίᾳ τοῦ Συλλόγου ὁ ΠΑΛΑΜΗΔΗΣ παρελήφθη ἐκ τυπογραφικῆς ἀβλεπίας ὁ Γραμματεὺς αὐτοῦ, ὅστις εἶνε ὁ ΔΑΦΝΗΣ ΣΤΕΦΑΝΟΣ (1Β, 55)

Παρακαλοῦνται ἅπαντες οἱ θεωροῦντες; καλὸν καὶ τὸ ψευδώνυμον Ἀλέξανδρος Μαυρογορδάτος νὰ δώσωσιν καὶ ὑπερ αὐτοῦ μίαν ψήφον. (1Β', 56)

ΕΒΔΟΜΑΘΙΑΙΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ

ΟΙ ΛΥΤΑΙ ΤΟΥ 14ου ΦΥΛΛΟΥ

(Ἴδε τὴν λύσιν εἰς τὴν σελ. 137)

ΑΘΗΝΩΝ: Βλαδ. Δ. Λαζαρίδης, Ι. Κ. Μ. Παπαδόπουλος, Δ. Μαυροπούλου. ΠΕΙΡΑΙΩΣ: Δημ. Παπανικολάου, Θρασ. Α. Ὑψηλάντης, Παναγ. Ι. Μπαρμπάροσος, Α. Δ. Τσολάκας, Φλόρα Α. Μουστατζῆ, Ἀλεξάνδρα Π. Δευτεροῦλου.

ΕΠΑΡΧΙΩΝ:

ΒΟΛΟΥ: Κωνστ. Κωστόπουλος, Φιλ. Α. Χατζηκόστας. ΚΕΡΚΥΡΑΣ: Αἰας Μουσοῦρης, Γοργῶ, Σπ. Μαυρογιάννης. ΑΙΜΗΝΗΣ: Γ. Α. Τσοῦπρος. ΤΡΙΚΚΑΛΩΝ: Δικλῶδης Μενεζέσ. ΥΔΡΑΣ: Ἀντίτσα Θ. Πετροπούλου.

ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ

ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑΣ: Ἐνδοξος Ἰωλκίς, Ζεφυρίτις. ΚΥΔΩΝΙΩΝ: Ἀθηνᾶ Δάδαϊνα. ΚΩΝΗΠΟΛΕΩΣ: Σαλή. ΜΙΤΥΛΗΝΗΣ: Ἀλεξανδρὸν Ἀκρογιάλι, Ἑλληνικὸν Αἰσθημα. ΡΟΣΤΟΒΙΟΥ: Νίκος Θανάπουλος. ΧΙΟΥ: Φουττανέλλα τὸ Βύρκανος.

ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ

Τῶν εὐρόντων ὁρθῆν τὴν λύσιν τὰ ὄνόματα ἐτέθησαν εἰς τὴν Κληροῖδα καὶ ἐκλήρωθη ὁ ἐν Βόλῳ ΦΙΛ. Δ. ΧΑΤΖΗΚΩΣΤΑΣ ὁ ὁποῖος ἐνεργά-φη διὰ τρεῖς μῆνας ἀπὸ τῆς Ἀπριλίου. Πλεονέθει δρ. 0,50 διὰ τὸν προσηχῆ Διαγων. Οἱ ἀποστείλαντες ἄνευ δεκαλέπτου τὴν λύσιν δὲν ἀναφέρονται, οὔτε οἱ ἀποστείλαντες πεντάλεπτον ἀντὶ δεκαλέπτου. Γραμματῶσιμον ὀδομα-νικὸν 10 παρὰ ἰσοδυναμεῖ μὲ 5 λεπτά ὥστε διὰ 10 λεπτὰ χρειάζεται γραμματῶσιμον 20 παρὰ.

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ

ΤΗΣ „ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ“

Βιβλία τεχνικά, πορφωτικά καὶ ἱθικά, ἐκδο-θέντα ὑπὸ τῆς „Διαπλάσεως τῶν Παιδῶν“.

Ὁ Ἄγγελος τῆς Ἀγάπης (60 εἰ-κόνες) φρ. 6. Χρυσῶδ. φρ. 8.

Τὸ Βιβλίον τῆς Συμπεριφορᾶς, φρ. 0,60.

Τὸ Ὄμμα τοῦ Φθόνου, (20 εἰκόν-ες) φρ. 3,50. Χρυσῶδ. φρ. 5.

Ἀεὺκωμα μικρῶν μουσικῶν, Ἐκαστον τετραδίον φρ. 0,15

Δέση 7 τετραδίων φρ. 1,—

Δέση 15 τετραδίων φρ. 2,—

Δέση 25 τετραδίων φρ. 3,—

Ἡ Μαρουσία, (21 εἰκόν.) φρ. 3,50. Χρυσῶδ. φρ. 5.

Ἡ Μοῦσα τῶν Παιδῶν (ποιήματα) φρ. 1,50. Χρυσῶδ. φρ. 2,50.

Ἡ Νίνα (20 εἰκόνες) φρ. 3,50. Χρυσῶδ. φρ. 5.

Παιδικὸν Διάλογον (Κουρτίδου) Σει-ρὰ Α' φρ. 1,20. Σειρὰ Β' φρ. 1,20.

Παιδικὸν Θέατρον (Σειροπούλου) φρ. 2, χρυσῶδες φρ. 3,50.

Παιδικὸν Πνεῦμα (3 τομ.δια) ἑκα-στον φρ. 0,50. Χρυσῶδετα τὰ 3 ὅμοῦ, φρ. 2,50.

Πρόξος ὁ Νικίον (24 εἰκόνες) φρ. 3,50. Χρυσῶδ. φρ. 5.

Ὁ Πυρε-οπώλης (24 εἰκόνες) φρ. 3,50 Χρυσῶδ. φρ. 5.

Υπερ Παρτίδου (35 εἰκόνες) φρ. 3,50. Χρυσῶδ. φρ. 5.

Ὁ Φότις. Ἐμμετρον Διήγημα ὑπὸ Χρ. Σαμαρτίδου, φρ. 0,60.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὸν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχίου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστόν καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

Table with subscription rates and publication info. Columns: ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΗΡΩΤΕΑ, ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ, ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Α. 20. Includes prices for domestic and foreign subscribers and publication details for 1917.

ΒΡΑΒΕΥΘΕΝΤΕΣ ΕΙΣ ΤΟΝ 9ον ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΝ ΕΞΕΠΛΑΘΜΑΤΟΣ

List of names and locations of winners: Α.— Δέων τῆς Ἐρήμου, Γεώργιος Εὐγ. Ζαλοκώστας, Ἀθήναι (Κορυφαῖος τῶν Μονάδων). Β.— Ἰδανικότης, Ἀγαθονίκη Καραδημητρίου, Γραμματεὺς τοῦ ἐν Ἀλεξανδρείᾳ Συλλόγου «Ὠραία Χίος» (Κορυφαῖοι τῶν Ὀμαδῶν). 1. Ἡ Γαλανὴ μας Σταυροφόρα, Πέτρος Κ. Καραγεωργίου, Πρόεδρος τοῦ ἐν Καίρῳ Συλλόγου «Ἀναγέννησις». — 2. Ἀθηνᾶ Μαραβέλια, Ὀδμησιον. — 3. Μελαχρινὸν Σμυρνητόπουλο, Βασίλειος Χ. Στυλόγλου, Πρόεδρος τοῦ ἐν Σμύρῃ «Πανελληνίου Ἰωνικοῦ Συλλόγου». — 4. Ροδοπαῖα Ἑλληνοπούλα, Καλλιόπη Κ. Μονώλογγλου, Στενήμαχος. — 5. Στρατηλάτης τῆς Ἀσίας, Σπυρ. Ι. Κωστόπουλος, Καλάμαι. — 6. Ἀριδολούριδο, Πέτω Δ. Παράσχου, Βάρνα. — 7. Ἀθανάσιος Διάκος, Ἰωάννης Χ. Χέλμης, Ἀθήναι. — 8. Ἐγ-γονος Ἀδοικατόρος, Γεώργιος Ν. Γεωργόπουλος, Πειραιεὺς. — 9. Δάφνη τοῦ Πηνειοῦ, Καλλιόπη Ἀγ. Καράντζα, Σκόπελος. — 10. Ἐλ-ληνικὸν Πνεῦμα, Μιχ. Ἐξαρκος, Γραμματεὺς τοῦ ἐν Μιτυλήνῃ Συλλόγου «Ἀγόν». — 11. Ἡλικὴ Ἀκτίς, Πηνελόπη Σιοτ, Ἀθανα-σιάδου, Τρίπολις. — 12. Ὑπερασπιστὴς τοῦ Ἐθνοῦ, Ἀντώνιος Κ. Γαρμπῆς, ἀντιπρόσωπος ἐν Κυδίωσις τοῦ ἐν Μιτυλήνῃ Συλλόγου «Πρόνοια». — 13. Ταπεινὸς Κύριος, Ἀριστέιδης Ἀναστ. Βερνάρδος, Wady-Halfa, Soudan.